

vansko narečje je nar čisteji? kaj ne de staroslovan-sko v Cirilovi prestavi svetiga pisma?" *Knez*: To bo vsak Rus poterdil. *Jez*: Tega narečja nikjer več ne govore. Vprašanje je tedaj: Ktero sedanje narečje Slovanov moramo nar manj pokaženo spoznati? Kaj ne, de tisto, ki se staroslovanskemu nar bolj bliža? *Knez*: To se že tako vé. *Jez*: No, kakó se porusovsko krava reče? *Knez*: korova. *Jez*: kakó pa po staroslovansko? *Knez*: krava. *Jez*: po krajnsko tudi krava. *Jez*: Kakó se po rusovsko mléko pravi? *Knez*: moloko. *Jez*: kakó pa po staroslovansko? *Knez*: mléko. *Jez*: po krajnsko tudi mléko. *Jez*: Kakó pa glava po rusovsko? *Knez*: golova. *Jez*: Pa po staroslovansko? *Knez*: glava. *Jez*: po krajnsko tudi glava. Takó je bilo s „konjem“, po cirilsko in krajnsko „konj“, po rusovsko „lošad“, — s „psam“ po cirilsko in krajnsko „pes“, po rusovsko „zobaka“ in takó dalje. — Knez je krajnšino staroslovanskemu zvestejši spoznal, kakor rusovšino, in se zmagani vidil. Kakor rusovski knez spomladi 1821, je tudi jesen 1820 Dimitar Krestić, serbski Arkimandrit Fruškagorskiga samostana Krušodola v Sirmii med Karlovico in Mitrovico neki večer z menoj v Belgrad ali práv za práv v Somún popotovaje, kér zavolj nekíh okolsín nisim mogel v Belgrad iti, pravično sodbo čez krajnšino izgovoril. *Arkimandrit*: Kakó se „Brücke“ po krajnsko imenuje? *Jez*: „Most“. *Arkimandrit*: Ne „čuprija“, kakor po serbsko? Ali pa razumè krajnski kmet besedo most? *Jez*: Vsak, „čuprija“ pa nihče. *Arkimandrit*: Kakó se pa „Nachbar“ pravi po krajnsko? *Jez*: „Sosed“. *Arkimandrit*: Kaj ne komšija, kakor po serbsko; pa vé tudi krajnski kmet, kaj je sosed? *Jez*: Vsak, „komšija“ pa nihče. *Arkimandrit*: „O vi srečni Krajnci! Pri vas tedaj vsak kmet in vsaka kmetica vé, kar pri nas samo učeni vedó, kakor namreč učeni biti morejo!“ — Tudi na Rusovskim imenujejo slovanshino s. pisma, ali pa — kar je skorej vse eno — krajnšino učeno, veličano slovansko narečje, visoki govor. Še h koncu eno kratkočasnico, ktera zamore vsakiga izobraženiga k čislanju naše krajnšine ganiti. Ranjciga Ljubljanskiga škofa Riccita je slavni laški in dvorni pesnik Metastazijo v neki imenitni družbi v Beču ogovoril: Toliko slišim od lepote krajnskiga jezika, de me zares mika kako krajnsko pesém peti slišati. Ricci mu eno Linhartovo zapóje. Metastazijo ga zamaknjen poslušá in ko je Ricci spél, mu pravi: „Nobén glas vaše pesmice ni bil mojim ušesam neprijetín.“ To je sam Ricci meni pripovedoval, piše naš slavni domorodic.

(Ilirski list Nr. 10. leta 1831).

Novíce.

(Ni davnej, kar je nekdo) na Gorenském v pijanosti svojiga prijatla ubil; in neprenehama se od ubijanja v pijanosti sliši. Kér skušnja učí, de za pijance ni zdravila, naj bi saj pošteni možjé vsake vasí skerbili, de bi take rogovileže za takrat ko se nažró in nalijejo, neškodljive storili. Kamnitno sercé se mora zjokati, ko vidi ali sliši, kakó neusmiljeno taki potepuhi z ženó, z otroci ali z družimi ljudmi delajo, kader z vinam do goltanca naliti domú prirogovilijo. Naj bi, postavim, kakošin svinjak v vasí najeli, in take stvari, ki Bogú in ljudém nečast in nadlego delajo, saj takó dolgo zaperali, de bi se strezvali. Saj bi se utegnili najemovina splacati! — De bi pa brez tovaršije kdo v takim častitljivim prebivališu ne bil, bi bilo dobro tudi brezdušniga kerčmarja, ki ga je za denár in za pamet ožulil, k njemu djati.

(Šest roparjev), ki so pred nekimi tedni cesarski poštni voz na Reški cesti obropati hotli, in pri kateri priložnosti je tudi sprevoditelj (konduktér) tega vozá ob življenje prišel, so 14. dan tega mesca v Ljubljano uklenjene pripeljali. Pravijo, de so ti roparji kmetje iz Premške komisije.

(Grôzna nesreča) se je 7. dan tega mesca v Komornu na Ogerskim zgodila. Ko je namreč velika množica ljudi noviga deželnega poglavarja, svitliga nadvojvoda Štefana na starim lesenim mostu pričakovala, se je most poderlin okoli 200 ljudi je v Donavo padlo. Z naglo pomočjó so jih veliko otéli, zraven teh pa že tudi 40 mertvih iz vode potegnili. Koliko jih je od vsih utonilo, se še zdej gotovo ne vé.

(Tudi pri sv. Urbanu blizo Ptuja) smo tri nove zvonove dobili, ktere je Celjski zvonár, gosp. Juri Steinmec, práv umetno in lepo vbrane vlil, in ktere že v Celji posvečene smo 26. dan pretečeniga mesca z veliko častjo v zvonik potegnili. Na vélicim 24 centov in 75 funtov težkim svonu stojé v našim sedanjim pravopisu sledeči slovenski napisi: „Slava Bogú! Mir ljudém! Pokoj mertvim!“ Na spodnjim obroču pa: „Nad vse pozemeljsko povišan, naj bom po širokim glasno slišan.“ Jernej.

Prodaja drevés.

Lepe murbine drevesca različne starosti so po nizki ceni na vertu kmetijske družbe na Poljanah v Ljubljani na prodaj. Gosp. Dr. Struppi, oskerbnik tega verta, jih v imenu družbe prodaja.

Lepi, kakor sveča izrašeni, precéj debéli, visoki jagnjedi (Pyramidenpappel) različne starosti so po 10 do 15 krajc. na prodaj. Kdor kaj teh drevés kupiti želí, naj se k gosp. Brusu v pisarnico kmetijske družbe oberne.

Priporočilo Ložanoviga deželobraza.

Današnjimu listu je pridjano oznanílo noviga nemški-ga obraza ilirske dežele in ogerskiga primorja, kteriga so učeni gosp. Bogomir Ložan, c. k. stotnik domorodniga regimenta in ud c. k. kmetijske družbe, na svitlo dali. Ta obraz preseže vse druge nemške obraze ilirskih deželá, in obseže razun Krajnskiga, Koroškiga in Teržaškiga tudi Ogersko primorje, en kos Štajarske, Hrovaške dežele in c. k. Grani-ce. — Priloženo oznanílo bo bravam vse natanjko razložilo; mi pa ga z dobro vestjó vsim domorodecam priporočimo.

Dr. Bleiweis.

Prislovice Štajarskih Slovincov.

Kamor se drevó nagne, tje pade. — Jaz govorim od srake, ti pa od vrane. — Kakor mi godejo, tako plešem. —

Današnjimu listu je perdjan devet in dvajsetí del kemije.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnju	
	16. Kozoper-ska.		11. Kozoper-ska.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	3	—	3	6
1 > > banaške....	2	57	3	—
1 > Turšice.....	1	50	1	48
1 > Soršice.....	—	—	—	—
1 > Reži.....	2	10	2	20
1 > Ječmena.....	1	36	1	25
1 > Prosa.....	1	47	1	37
1 > Ajde.....	1	36	1	40
1 > Ovsa.....	1	2	—	57